

KARIN
SMIRNOFF

SÖKERI-
KÄÄRME

Tammi

KARIN SMIRNOFF:

Lähdin veljen luo (2018, suom. 2021)

Viedään äiti pohjoiseen (2019, suom. 2022)

Sitten menin kotiin (2020, suom. 2022)

Sokerikäärme (2021, suom. 2024)

Karin Smirnoff

SOKERIKÄÄRME

SUOMENTANUT OUTI MENNA

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Sockerormen* ilmestyi Ruotsissa 2021.

Copyright © Karin Smirnof and Bokförlaget Polaris 2021 in agreement with Politiken Literary Agency

Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5337-4

Painettu EU:ssa

*Äiti, äiti
mikä on murha
huutavat syntymättömät lapseni
ja vastaan:
murha on synnyttää lapsi
loppuun syötyyn elämään.*

*Joten luovuta
ruumiini minulle
ja minä pysäytän nälän
joka lentää
pääsiäistaivaalla syli täynnä
pyöreämahaisia pikkulapsia.*

ELSA GRAVE, "SÅNG FÖR DÖTTRAR"
TEOKSESTA HÖJDFÖRLUST (NORSTEDTS, 1965)

Yksi

Hei täällä minä. Miten menee.

Kaikki hyvin. Tuliko paketti perille.

Tuli. Kiitos. Se oli iloisempi yllätys kuin odotinkaan.

Onpa muuten kaunis syyskuinen sää.

Todellakin. Mutta sade tekisi hyvää.

Sade ilman aurinkoa.

Niin. Riittää kun saadaan sadetta.

Katsotaan miten käy. Ukkonen on tuottanut hieman ongelmia.

Me luotamme sinuun. Osaat hoitaa homman.

Aivan. Ilman muuta.

Kaksi

Kukaan ei muista omaa syntymäänsä. Se liittyy jollain lailla ulostulohetkeen. Sukellukseen veden ja maailman välisessä yhdystunnelissa mikä tietävästi kuuluu kamalimpiin asioihin joita ihminen voi kokea. Aivot tyhjentävät muistin. Kuten joskus muulloinkin traumaattisten kokemusten jälkeen.

Minä solahdan ulos Södertäljen synnytyssairaalassa tammi-kuisena yönä tuhatyhdeksänsataaseitsemänkymmentäyhdeksän. Poikkeuksellisen moni lapsi valitsee syntymähetkeeseen juuri saman yön. Vauvahuoneessa on tungosta. Osa nukkuu osa itkee. Itkeminen on henkilökunnan mielestä hyvä merkki. Itkevä lapsi hengittää.

Muutaman päivän päästä ajamme taksilla kotiin. Reitti kulkee nostosillan yli. Meidän on odotettava ohi ajavaa laivaa.

Jatkan itkemistä pinnasängyssä. Mutta joku muu parkuu kovempaa. Anita-äiti. Jota ehkä alussa kutsun äidiksi. Tai vain Anitaksi. Kuten hän itse toivoo.

Puhelin soi. Hän vastaa. Nyt hän itkee. Sellaista itkua vastaan ei voi kilpailla. Vaikka olisi vastasyntynyt ja viluissaan.

Ennen pitkää hänen kyyneleensä loppuvat. Ovien pauketta. Pullojen kilinää. Äänten helinää. Ensin yksittäisiä helähdyksiä jotka kulkeutuvat pinnasänkyni luokse ja haluavat sanoa jotain. Ne sanovat: On olemassa tie sisäänpäin. Etsi se jos haluat selvitä hengissä. Kenties silloin kuulen ensimmäistä kertaa musiikin.

Aina aamulla tulee mummi. Hän ottaa minut syliin. Riisuu vaippani joka on yhtäaikaa märkä ja kuiva. Entisaikaan ulostetta käytettiin sementtinä.

Voi sinua Anita hän sanoo. Laiminlyöt lastasi. Ryhdistäydy nyt. Olet muuten häpeäksi itsellesi.

En alun perinkään halunnut lasta Anita-äiti vastaa joka päivä. Hän sitä halusi. Ja nyt kun tyttö on syntynyt hän on poissa. Tulkoon takaisin mikäli haluaa tytön jäävän eloon. Voit kertoa sellaisia terveisiä jos satutte näkemään. Se on valintakysymys.

Mummi pudistelee päätään. Ihan oma vikasi. Näin käy naisille jotka levittelevät jalkojaan hän sanoo ja lähtee.

Me jääme kahden. Kokonainen vuorokausi ennen kuin mummi tulee taas. Toisinaan Anita-äiti muistaa että minun pitää syödä. Hän kuulee itkuni gramofonin pauhun ja oman parkunsa läpi vain silloin kun ne taukoavat. Esimerkiksi jos joku naapuri ilmestyy oven taakse valittamaan.

Me järjestämme teille hädön he sanovat joskus. Joudutte kadulle.

En niinkään pelkää kylmyyttä. Tai sitä että päädyn korissa jonkun tuntemattoman rappusille. Pelkoni on yhtä loogista kuin lähes kaikki muukin lyhyessä elämässäni. Ilman ravintoa näännyn hengiltä.

Kaikilla ihmisillä on tietty sanavarasto syntyessään. Sen todistaminen on mahdotonta koska pienet vauvat eivät osaa puhua. En ymmärrä kaikkea. Uusia sanoja on kypsyttävä suussa hetken aikaa. Piirrän ne sormellani märkään patjaan. Jotkut sanat ovat hankalia hahmottaa. Kuten masennus.

Muutaman viikon kuluttua olen yhä elossa. Mutta en enempää. Ruumiini on alkanut valmistautua pahimpaan. En liiku juuri lainkaan ja itken harvoin.

Mummi on mennyt Varbergiin kylpylään.

Varbergistä hän ostaa karkkia ja uudet tekohampaat.

Kun hän tulee takaisin hänen tyttärensä makaa sohvalla ja tuijottaa kattoon.

Mummi kietoo minut vilttiin ja kantaa kotiinsa.

Asuuko hän nyt täällä ukki kysyy.

Mummi vastaa että toistaiseksi.

Ukki ei ole kova puhumaan. Hän murahtaa silloin kun haluaa jotain.

Emakko noudattaa luonnonlakeja. Se saattaa synnyttää kahdeksantoista porsasta vaikka sillä on vain kuusitoista nisää. Muutamassa vuorokaudessa kaksi heikointa kuolee pois. Neljä muuta emakko on vahingossa liiskannut omalla painollaan. Nyt ruokaa riittää hyvin kaikille. Huolen kantaminen ja huolenpito ovat tasapainossa.

Anita-äidillä on kaksi rintaa ja yksi lapsi. Silti hän on melkein tappanut minut.

Mummi istuu tovin sänkyä vieressä. Ajankuluksi hän kertoo kaikenlaista. Hän tuli Ruotsiin linja-autolla.

Silloin oli sota. Hänen vanhempansa olivat kuolleet. Samassa linja-autossa matkusti myös hänen siskonsa joka sairastui ja meni pois. Mietin että minne pois mutta puhuminen on hankalaa.

Kun suulihakseni vihdoin onnistuvat muodostamaan ään-teitä olen yksitoista kuukautta ja yhden päivän. Me vietämme adventtia. Mummi koristelee kynttilänjalan sammaleella ja sytyttää ensimmäisen kynttilän.

Hoosianna Daavidin poika minä sanon.

Kuulitko mummi kysyy.

Jotain jokellusta juu ukki sanoo.

Hän sanoi Hoosianna Daavidin poika ensimmäisenä adventtina.

Anna hänelle kulttuurisivut ukki sanoo.

Isot kädet pitelevät isoja sanomalehtiä. Minä olen juuri oivaltanut mitä kirjaimet ovat mutta en osaa yhdistellä niitä ään-teiksi. Osaamani äänneet ovat sellaisia jotka olen osannut aina. Minulta on vain puuttunut kyky saada ne ulos. Viivojen yhdisteleminen äänneiksi on ihan eri asia. Olen tehnyt sentään yhden tärkeän oivalluksen tänne tuloni jälkeen.

Kolme

Anita-äiti on tulossa kylään. Adventtipäivällinen odottaa valmiina. Tillilihaa perunoita ja etikkakurkkua.

Sana. Masennus. Se on minulle yhä vain joukko ääniteitä ilman selitystä. Mutta ruokajutuissa olen hyvä. Varsinkin ruoan syömisessä.

Mummin ja ukin luona asuu vielä neljäskin henkilö. Susanna.

Susanna laittaa ruoan. Susanna tarjoilee ruoan. Susanna ja minä oleilemme yleensä keittiössä. Susanna ja minä nukumme vierekkäin kunnes mummi siirtää minut pinnasänkyyn.

Älä hemmottele häntä pilalle mummi sanoo. Hänen on opittava pärjäämään itse.

Mutta eihän hän ole vielä vuottakaan on Susanna lakannut sanomasta.

Mummin ja talon hiljennyttyä Susanna hakee minut viereensä. Hän pitelee minua hellästi kuin olisin helposti särkyvä. Ja laskee minut nukkumaan seinän puolelle. Vasten seinää missä seinän sisällä elävien asukkaiden äänet kuuluvat parhaiten. Niillä on oma elämänsä. Meillä on omamme. Susanna riisuutuu. Harjaa hiukset. Pukee yleen sydänkuvioisen yöpaidan.

Kun hän tulee sänkyyn teeskentelen yleensä nukkuvaa. Hän asettelee minut makaamaan käsivartensa päälle.

Nuku hyvin pieni korpinpoikanen hän sanoo. Minä vartioin sinua.

Sanat voisivat särkeä hetken joten en vastaa. Lasken käteni hänen vatsalleen. Joka päivä se tuntuu vähän erilaiselta. Alussa huomaa hädin tuskin mitään. Ehkä juuri ja juuri erotan

pulssin. Nykyään tunnen käden ihon läpi pelkästään asettamalla sormenpäni mahaa vasten. Jos Susannan maha olisi piano me voisimme soittaa nelikäteisesti. Välissämme oleva vesi tekee keskustelun vaikeaksi.

Kunpa voisin jäädä tänne. Nukahtaa tähän. Herätä. Syödä oppia ja kasvaa Susannan luona. Yhden asian tiedän varmasti. Sillä ei ole väliä mistä tulee tai kuka lapsen omistaa. Vanhempi on se joka huolehtii.

Nuku hän sanoo kun en saa unta. Huomenna on uusi päivä.

Uusi päivä soittaa ovikelloa. Susanna avaa oven.

Kenkien kopinaa parketilla. Tunnistan tulijan hajusta. Luciahiukset näyttävät erilaiselta. Ääni on sama kuin ennenkin. Itku parku musiikki. Äänten kanssa on niin. Ne eivät katoa. Ne tallentuvat lokeroihin ja arkistoihin. Putkahtavat esiin silloin kun vähiten aavistaa. Samoin kuin hajut.

Ainoastaan Susanna ymmärtää kuinka paljon minä pelkään.

Anita-äidillä on minulle lahja.

Ole hyvä hän sanoo. Tämä on sinulle.

Kiitos en sano.

Eikö hän osaa vielä puhua Anita-äiti kysyy. Kylläpä hän kehittyy hitaasti. Minä osasin puhua jo puolivuotiaana hän sanoo.

Hän on vähän aikaa sitten sanonut ensimmäiset sanansa mummi kertoo menemättä hoosiannayksityiskohtiin.

Anita-äiti on ollut matkoilla. Nyt hän on palannut kotiin lopullisesti.

Kuinka sinä voit mummi kysyy mutta Anita-äiti ei suostu vastaamaan. Sen sijaan hän sytyttää tupakan ja puhaltaa savut minun kasvoilleni. Pidättelen hengitystä.

Yhtä hävytön kuin aina ennenkin ukki sanoo pantuaan sano-malehden sivuun ja levitettyään servietin syliinsä.

Anna tytön olla mummi sanoo. Hän on selvästi paljon parempi nyt. Toi niin hienon nukenkin.

Juujuu ukki sanoo. Etkö sanonut että hän on vailla asuntoa. Muuttavatko he molemmat tänne.

Ei se ole Anitan syytä mummi sanoo vihaisesti. Miehen olinpaikasta ei tunnu olevan mitään tietoa. Hänhän voi hyvin olla vaikka kuollut. Mutta hänen perheensä olisi pitänyt kantaa vastuuta. Eikä heittäisi Anitaa pihalle kuin roskasäkkiä.

Sillä tavalla he puhuvat Anita-äidistä. Hänen ohitseeni. Minun ohitseni. Kiinnostaisi tietää kuka on kuollut.

Anita ja Agnes voivat muuttaa Torkelin asuntoon. Sieltä on hieno näköalakin rautatieasemalle mummi sanoo.

Anita-äidin veli Torkel on töissä ulkomailla eikä kai palaa sieltä koskaan. Hän on tapetti. Mikä on sama kuin ihminen josta ei haluta puhua. Mietin tarkoittaako se samaa kuin kuollut.

Me muutamme Torkelin yksiöön jossa on keittokomero ja vuodesohva.

Minä nukun patjalla vuodesohvan takana. Samassa nurkassa asuu rotta joten en ole yksin. Jaan ruokani sen kanssa. Jos ruokaa ei ole se joutuu tyytymään vaahtomuovinpaloihin.

Anita-äiti muistaa nykyään paremmin minun olemassaoloni. Joskus hän vie minut rattaissa kävelylle samalla kun käy ostamassa lisää tupakkaa. Minulla on sama punainen takki kuin äidillä pienenä sekä vihreä myssy. Vieraat ihmiset katsovat minua ja hymyilevät. Hymyilen heille takaisin kuin hyvin kasvatettu mansikka.

Parasta on että jalkani kantavat nykyään niin että niillä voi kävellä. Iltaisin Anita-äiti lähtee pois kotoa.

Panen oven lukkoon hän sanoo. Hänen silmänsä katsovat aina vähän ohitseni.

Jos hän ei lukitsisi ovea lähtisin yksin ulos. Ehkä hän aavistaa sen. Luulen että Susannalle on tapahtunut jotain mutten tiedä mitä. Anita-äiti on kieltänyt kyselemästä. Susanna joko muni tai munasi todella pahasti. Jotain eroa niissä ehkä on. Pitäisi löytää Susanna jotta voisni kysyä.

Ilta on vaivalloinen. Ensin joudun raahaamaan tuolin kaapin alle. Enkä yletä siltikään. Otan avuksi roskaämpäriä ja käännän sen ylösalaisin päästäkseni käsiksi ruokaan.

Pitikin pudota.
Hän löysi minut.
Juuri nyt jaksan sanoa vain hän. Tai ei hän minua oikeastaan löytänyt vaan hänen kanssaan tullut mies.
Oletko jättänyt lapsen yksin kotiin mies kysyy häneltä.
Tyttö nukkui kun lähdin hän vastaa.
Ja noin pienen taaperon vielä mies sanoo. Taaperot tarvitsevat äitiä.
Taaperot tarvitsevat myös isää hän vastaa ja puhalttaa savua.
Mies kantaa minut autoon. Istun miehen sylissä. Me odotamme. Jono on pitkä.
Mitä oikein tapahtui valkotakki kysyy.
Lähdin viemään roskia hän sanoo. Kun tulin takaisin tyttö makasi lattialla.
Nimeni ei mahdu hänen suuhunsa. Kuten hänenkään nimensä ei mahdu minun suuhuni.
Voitte muuttaa asumaan minun luokseni Karl-Henrik sanoo. Tyttö saa kutsua minua isäksi jos haluaa.
Isistä puheen ollen Karl-Henrik jatkaa sitten.
Tytön isä on kuollut hän vastaa joten nyt tiedän senkin.
Kuollut eikä tapetti. Ilmeisesti sanoissa on eroa.
Uudella isälläni on talo. Saan oman huoneen. Joskus isä istuu sänkyäni laidalla. Hän seisoo ovensuussa ja katsoo meitä.
Teissä on samaa näköä hän sanoo. Jos ei tietäisi te menisitte ihan täydestä. Samanlainen mustalaistukka.
Mustalaistukka minä sanon ja aiheutan hilpeyttä.
Osaako tyttö todella jo puhua isä sanoo.
Pöh hän vastaa. Kunhan jokeltelee jotain.
Joka ilta ajattelen rottaa. Sekin oli juuri oppinut puhumaan. Nyt sillä on yksinäistä.

Neljä

Kuluu vuosi. Koittaa uusi adventti. Me kävelemme kirkkoon. Mummikin tulee mukaan. Vaikka osaan kävellä minut on istutettu rattaisiin. Niin on helpointa. Käsien ei tarvitse kiskoa ketään käsivarsista jotta matka joutuisi nopeammin. Niiden tarvitsee vain työntää rattaita.

Matka joutuisi nopeammin jos et olisi niin painava.

Sen jälkeen kun muutimme isän luokse olen kerännyt painoa. Anita-äidillä on uusi sana minua varten. Pullero.

Isä nipistelee pulleita käsivarsiani eri tavalla kuin ennen. Hänen silmänsä hymyilevät vaikka suu on suora viiva.

Viime aikoina olen alkanut hamstrata. Isä on lähdössä matkalle. Aavistelen jotain. Hän sanoo tulevansa takaisin ja uskon häntä. Ongelma on Anita-äiti. Kunpa isäkin näkisi sen mutta hän näkee vain sydämiä.

Olen kohta kaksivuotias. Osaan puhua ja kävellä. Siksi varmistan hengissä pysymiseni piilottamalla ruokaa.

Pyhän Ragnhildin kirkossa soi Bach. Lumi on kietonut kaupungin vaippaansa. Maisema on kaunis kuin joulukortti. Niitä on pinossa pöydällä. Anita-äiti aikoo lähettellä kortteja ystävilleen. Keille muka minä kysyn ja hän nauraa niin kuin apinat nauravat Skansenissa silloin kun ne eivät ole iloisia.

Me kävimme siellä vähän aikaa sitten.

Tulehan Agnes isä sanoo. Mennään Skanseniin katsomaan norsua.

Norsu seisoo betonimontussa. Sillä on jalassa kahle joka on

kiinnitetty kettingillä lattiaan upotettuun rinkulaan. Se huojuttelee ruumistaan puolelta toiselle.

Norsun ruumis huojuu samalla tavalla kuin minun ruumiini silloin kun yritän heijata itseäni uneen.

Kun isä löytää juttukaverin livahdan sisään aitaukseen.

Hei sanon. Ennen kuin Anita-äiti tapasi isän minulla oli samanlaista kuin sinullakin.

Kärsä hönkii lämmintä ilmaa kasvoilleni. Kutittaa sanon nauraen. Nauruni ilahduttaa norsua. Ilo näkyy sen silmistä kun se ojentautuu ja päästää törähdyksen. Hellällä kärsäotteella se nostaa minut ilmaan. Hetken aikaa leijailen korkeuksissa alhaalla seisovien ihmisten ja epämaailman yläpuolella.

Kun me kohun laannuttua istumme isän kanssa autossa matkalla kotiin hän on erilainen isä kuin ennen. Hän esimerkiksi tupakoi autossa vaikkei yleensä tee niin.

Kuka sinä olet hän sanoo ja katsoo minua.

Vastaan että Agnes.

Et Mowgli.

Kuka se on.

Ei kerrota tästä äidille isä sanoo. Hän vain huolestuisi.

Kirkossa palavien kynttilöiden liekit lepattavat valkoisia seinä vasten.

Frank Leiden ensemble esiintyy täällä tänä iltana Anita-äiti sanoo mummille. Ei sillä että Karl-Henrikissä olisi mitään vikaa mutta Frankie boy. Anita-äiti maiskauttaa punattuja huuliaan. Se mies on omaa luokkaansa. Me seurustelimme yhteen aikaan. Tiesitkö sitä.

Älä höpise mummi sanoo. Olisit kiitollinen että joku huolii sinut ja lapsenkin kaupan päälle.

Karl-Henrik nimenomaan toivoi sitä Anita-äiti vastaa. Hänestä pullero oli suloinen. Eikö niin Anita-äiti sanoo katsoen minua. Ajattelen että eihän me oltu edes tavattu.

Oli miten oli hän jatkaa kun en vastaa. Viehättävät naiset löytävät aina kumppanin.

Katson häntä. Nutturalle laitettua luciaturkkaa. Saappaita. Huulipunaa.

Hän ei ole vanha. Teen sen päätelmän katsoessani ympärilläni. Olisi varmaan parempi olla vanha eikä lapsi joka huolehtii lapsesta.

Aahhh hän sanoo kun me olemme riisuneet ulkovaatteet ja käyneet istumaan. Hän imee steariini-ilmaa keuhkoihinsa. Nojaa taaksepäin ja panee silmät kiinni. Minä istun hänen vieressään ja olen a-lapsi.

Minun lapsenlapseni eivät voi olla muuta kuin a-lapsia mummi sanoo.

Siksi minun nimeni on Agnes.

Isäsi halusi antaa sinulle nimeksi Beata. Kuvitella.

Bachin oratorio. Anita-äidin suu osaa sanat. Hänen käteensä osaavat sävelet. Painan ne mieleeni. Vahvistan muistikuvaa soittamalla reisiäni vasten. Mummi komentaa minua istumaan paikallani. Anita-äidin silmät tulvivat. Musta noro valuu poskelle. Työnnän käteni hänen käteensä. Hän vetää käden pois. Pyyhkäisee silmänalusiaan ja työntää käden taskuun.

Ei se ole äitisi syytä mummi sanoo. Vaan hänen. Koska mummi ei täsmennä en voi tietää kenen hänen.

Anita-äiti ja mummi saavat kehuja vieressä istuvalta parilta.

Millainen a-lapsi kun jaksaa istua paikallaan kaksi tuntia nukahtamatta.

Miten olisin voinut nukahtaa. Musiikki virtaa ympärilläni kuin pöpöt elimistössä jossa ei ole immuunipuolustusta. En halua itkeä tai kiukutella. Haluan sukeltaa musiikin sisään. Sulautua osaksi sitä. Upota siihen. Hengittää sitä. Olla musiikkia.

Sillä hetkellä ymmärrän kahden eri maailman merkityksen. Maailman ja epämaailman. Epämaailmassa on kaikki se mitä näen. Maailmassa on elämän ainoa aito tarkoitus. Musiikki.

O große Lieb o Lieb ohn alle Maße
Die dich gebracht auf diese Marterstraße

Ich lebte mit der Welt in Lust und Freuden
Und du mußt leiden

Konsertin jälkeen menemme mummin luo teelle. Minut istutetaan sohvalle. Anita-äiti on nero. Jos hän antaa minulle velliä hänen ei tarvitse laittaa ruokaa. Imen kunnes tuttipullo korisee. Ja vielä sittenkin jatkan korisevaa imemistä.

He puhuvat asioista joita ei tarvitse ymmärtää. Liu'un sohvalta lattialle. Kävelen haparoivin askelin pianon ääreen ja onnistun kiipeämään pallille kaatamatta sitä. On rasittavaa olla pieni. Kaikki istuimet ovat liian korkealla.

Joku on jättänyt kannen auki. Ummistan silmäni. Katson sisäänpäin sillä pöpöt pyrkivät ulos tulikuumina. Ne polttelevat sormenpäitäni. Lasken sormet koskettimille. Vaikken osaa nuotteja sormeni löytävät itsestään oikeat sävelet. Ne ovat jo aiemminkin soittaneet koraalin jota Anita-äiti hyräili kotimatkalla. Soitto vaatii vain hieman tottumista. Parin virheen jälkeen homma alkaa sujua.

Sohvalle laskeutuu hiljaisuus. Mummin tekohampaatkaan eivät nakerra sokeripaloja.

Varmuuden vuoksi soitan kappaleen vielä toisen kerran. Se on lyhyt.

Hän on vasta kaksivuotias mummi sanoo.

Ihmelapsi sanoo Anita-äiti.

Ihmelapsi ei kuulosta hyvältä. Silti ymmärrän kenties löytäneeni Anita-äidin sydäimestä kolon joka saattaa taata henkiinjäämiseni.

Ihmelapsi hän toistaa. Olen ansainnut sen.

Ihmelapsi ja Anita-äiti kävelevät mäellä olevaa taloa kohti. Pakkanen on kiristynyt. Tähtitaivas tuikkii ja kuu on täysi. Ilman kuuta ei olisi maatakaan. Ilman aurinkoa ei olisi elämää. Ilman tähtiä ei olisi taivasta. Ilman taivasta ei olisi hengitystä. Tällä tavalla minä järkeilen.

Nyt on pantava tiukat rajat herkkujen syönnille Anita-äiti sanoo. Ihmelapsi ei voi olla lihava hän sanoo ja kuorii appelsiinin. Jakaa lohkot kahdelle lautaselle. Panee toiselle lautaselle broilerinkoiven appelsiinilohkojen kaveriksi.

Siinä hän sanoo ja nipistää laskejani. Sinähän tykkäät appelsiinista.

Isä on mennyt taksilla lentokentälle. Yritän laskeskella kauanko jemmaamani ruoat riittävät. Voi olla että varasto ehtii käydä vähiin.

”SOKERIKÄÄRME ON KUIIN KUUMEHOURE, HUVIPUISTO JOSSA EI OLE KUIIN VEKKULA JA KUMMITUSJUNA.”

– SVERIGES RADIO

1980-LUVUN RUOTSI. Ihmelapsi, joka puhuu norsujen kanssa ja säveltää sinfonioita. Masentunut äiti. Varaisä, johon ei olisi kannattanut luottaa.

SOKERIKÄÄRME on tyrmäävä romaani valheellisesta rakkaudesta, musiikin voimasta ja ystävydestä, joka auttaa selviytymään ihan kaikesta. Ilmiöksi nousseen Jana Kippo -trilogian kirjoittaja Karin Smirnoff säväyttää taas pikimustan huumorin ryydittämällä kerronnallaan.

